

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. Пловдив, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галя Г. Костадинова

при участието на секретаря Цветелина П. Бакалова
като разгледа докладваното от Галя Г. Костадинова Търговско дело № 20235300900068 по описа за 2023 година

Предявени са искова по чл.124 ал.1 от ГПК.

Ищите „ИВИ – М 87“ ЕООД ЕИК 204880945 гр. Пловдив и П. В. М. ЕГН ***** гр. *** иска да бъде признато за установено по отношение на ответника „АМИКО А“ ООД ЕИК 202057870 с. Белозем, община Раковски, област Пловдив, че не дължат плащане на 85 000лв. по запис на заповед, издаден на 20.01.2020г. в с.Белозем, община Раковски, Фуражен цех, от „Иви-М 87“ ЕООД ЕИК 204880945, авариран при условията, при които задължението е поето, от П. В. М., с падеж на предявяване 31.07.2020г.

Твърдят, че положеният в записа на заповед подпис за издател не е изпълнен от неговия управител към 20.01.2020г. И. Д. П. – М., поради което документът от формална страна няма реквизитите на запис на заповед и не проявява менителничен ефект като нищожен. Авалистът заявява и поддържа доводите на издателя.

Уточняват, че И. Д. П. – М. и Й. П. М. са били съпрузи до 06.04.2022г., когато с влязло в сила Решение № 1179 от 06.04.2020г. на ПРС, III бр.с., по гр.д. № 14383/2021г. бракът е прекратен. Отношенията им се влошават в края на 2019г., през януари 2021г. И. П. – М. напуска семейното жилище, което е и адрес на управление на ищцовото дружество – гр.*** и до момента не се връща там. Тя не се интересува активно от дейността на дружеството, не участва лично в нея, упълномощава съпруга си тогава Й. М., след влошаване на отношенията им той се занимава основно с дейността. Й. М. заминава за Великобритания на 04.12.2020г. и пребивава там поС.но до 06.06.2021г. През ноември 2020г. И. П. – М. прехвърля притежаваните дялов в дружеството на Й. М., след което е заличена като ЕСК и управител, вписан е Й. М. до 15.09.2021г., когато и той преустановява участие в дружеството.

Не признават, че И. П. – М. е подписала записа на заповед и като авалист, както и при предявяване на записа, поради което не признава възразението на ответника, че с поставените подписи като авалист и при предявяването на ценната книга я признава и като издател.

Възразяват, че падежът на записа на заповед не е ясен – на предявяване, на дата 15.07.2020г., на предявяване на 31.07.2020г. на издателя и авалиста.

Не признават, че записът на заповед е предоставен на ответника подписан от управителя на дружеството И. М., както и твърденията за извършени измами от И. П. – М., П. В. М. и Й. П. М.. Не признава знание за съществуване на процесното вземане от тези лица поради техните семейни отношения – П. М. е баща на Й. М. и свекър на И. М., а И. М. и Й. М. са бивши съпрузи.

Ангажират доказателства, претендират разноски, представят справка по чл. 80 от ГПК.

Ответникът не признава исковете. Твърди, че на 06.08.2018г. сключва Договор за изработка и доставка на комбиниран фураж за патици с ищцовото дружество, което към този момент е с управител И. Д. П. – М., след това управител е Й. М.. По силата на договора доставя фуражни смески на ищцовото дружество. Договорът е продължен автоматично за една година и не е бил прекратяван. „Иви- М 87“ ЕООД като възложител - купувач е било длъжно да плаща на ответника като изпълнител - продавач в 5 – дневен срок доставените фуражни смески срещу издадени за това фактури и придружителни документи. Твърди, че ищецът – купувач не е бил в състояние да плаща на падеж доставените количества стока, поради което на 20.01.2020г. управителят е предоставил на ответника запис на заповед за сумата от 90 000лв. Записът е авалиран от И. Д. П. – М., тогава управител, Й. П. М. – последващ управител и тогава съпруг на И. М., и П. В. М., баща на Й. М.. Записът е предоставен на ответника подписан. Твърди, че записът е предявен редовно на издателя и авалиста. Въз основа така даденото обезпечение, ответникът е доставил заявените от „Иви-М 87“ ЕООД комбинирани фуражи като за всяка доставка са съставени заявка, приемо – предавателен протокол, кантарна бележка, пътен лист, товарителница и фактура. Издадени са 43 фактури в периода от 21.02.2020г. до 19.10.2020г. на обща стойност 98 297.58лв., от които ищцовото дружество е платило 3 770.95лв. и се дължи остатък от 94 526.63лв. На 29.04.2021г. е постъпила и сумата от 800лв. Въпреки многократните опити за доброволно уреждане на дълга, длъжникът и авалистите не изразяват готовност за плащане. Поради това ответникът, въз основа записа на заповед, подава заявление по чл.417 от ГПК за част от сумата от 5 000лв. с цел спестяване на разноски. По заповедното производство възразение е подал само П. М..

Твърди, че записът на заповед е подписан от И. Д. П. – М. на три места – като авалист, като управител на дружеството – издател, и при предявяване на записа на дружеството и на авалиста. За това има знание и съгласие. Ако подписите й при авалирането и предявяването на ценната книга са нейни, а подписът за издател не е нейн, твърди да има измама, защото това е съзнателно действие и е сторено с цел осуетяване на плащане на дълга. Поради родството с другите авалисти Й. М. и П. М. се предполага знание и при тях за съществуване на дълга и за начина на оформяне на записа на

заповед като е възможно подписът за издател да е положен и от П. М., предвид това родство.

Ангажира доказателства, претендира разноски, представя справка по чл.80 от ГПК, прави възражение за прекомерност на претендираното от ищците адвокатско възнаграждение и моли да се присъди размер по минимума по НМРАВ.

Съдът, след преценка на ангажираните по делото доказателства и като взе предвид наведените доводи и възражения, приема за установено следното:

По данни на АВ – ТР, търговско дружество „ИВИ – М 87“ ЕООД ЕИК 204880945 е вписано на 28.11.2017г. с ЕСК и управител И. Д. П. – М.. На 23.11.2020г. за ЕСК и управител е вписан Й. П. М., който е заличен на 15.09.2021г. и от тогава ЕСК и управител е ***. До 15.09.2021г. дружеството е със седалище и адрес на управление гр. Раковски, област ***, след което е в гр. Пловдив, ул. „Надежда“ № 6, ет.2.

Съгласно Решение № 1179 от 06.04.2022г. по гр.д. № 20215330114383, И. Д. П. – М. и Й. П. М. са сключил граждански брак на 29.06.2013г., който е прекратен от 06.04.2022г. До прекратяване на брака семейното жилище е на адрес гр. ***.

Горните обстоятелства доказват твърдението и на двете страни за съществуващите близки родствени отношения през 2020г. между ЕСК и управител на ищцовото дружество И. М. и лицето Й. М., бивш съпруг. Страните не спорят, че ищецът П. М. е баща на Й. М. и следователно бивш свекър на И. П. – М.. И трите лица са живеели на адреса в гр. ***, посочен за седалище и управление на търговското дружество.

Представеният Запис на заповед е издаден на 20.01.2020г. в с. Белозем, община Раковски, област Пловдив, Фуражен цех, и с него търговското дружество „ИВИ – М 87“ ЕООД, представлявано от И. Д. П. – М., се задължава безусловно и неотменимо да заплати на заповедта на „АМИКО А“ ООД ЕИК 202057870 сумата от 90 000лв. В горния десен ъгъл е посочено: „Падеж: на предявяване 15.07.2020г.“.

Записът на заповед е издаден с клауза без протест и разноски. Място на плащане е мястото на издаване. Има положен подпис за издател с печат на ищцовото дружество.

Върху лицевата страна на записа на заповед е изписано „като авалисти“ и „авалираме посочения в този Запис на заповед задължение, при условията, при което е поето:“, след което са изписани „физическо лице“ и имената с личните данни на И. Д. П. – М., Й. П. М. и П. В. М., като след всеки един има израз „подпис авалист“ и положен подпис.

След това следва израз „Настоящият запис на заповед ми бе предявен на:“ като са изписани под номер едно И. Д. П. – М. в качеството ѝ на Управител на „ИВИ – М 87“ ЕООД с положен подпис, след това физическото лице И. Д. П. – М. с положен подпис, физическите лица Й. П. М. и П. В. М. с положени подписи. Записаната дата на предявяване на всички лица е 31.07.2020г.

От представените от ищците материали, служебно извършени от съда справки и постъпили отговори се потвърждава, че на 17.02.2021г. ответникът

е подал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК пред Районен съд Пловдив срещу длъжниците „ИВИ – М 87“ ЕООД и П. В. М. за частично вземане по този запис на заповед в размер на 5 000лв. Заявлението е уважено изцяло със Заповед № 2381 от 02.03.2021г. по ч.гр.д. № 2936/2021г. на ПРС, в която е посочено, че записът на заповед е с падеж на предявяване – 31.07.2020г. Издаден е Изпълнителен лист № 770 от 08.03.2021г. Данните са за подадено възражение по чл.414 от ГПК само от П. М., в резултат на което „Амиго А“ ООД предявява срещу него установителен иск по чл.422 във вр. с чл.124 ал.1 от ГПК за дължимост на сумата от 5000лв. по записа на заповед, по която е образувано гр.д. № 9652/2021г. на ПРС, приключило на първа инстанция с Решение № 3358 от 18.10.2022г., с което искът е уважен изцяло. По подадена въззивна жалба от П. М. е образувано в.гр.д. № 313/2023г. на ОС Пловдив, производството по което е спряно до приключване на настоящото.

Така посочени данни доказват правния интерес на ишците от предявения отрицателен установителен иск за недължимост на остатъка от сумата по записа на заповед от 85 000лв.

Поради оспорване на подписа на издателя на записа на заповед – че не е положен от посоченото лице И. Д. П. – М., в качеството ѝ на управител към 20.01.2020г., по делото се изслушаха показанията на И. П. – М. и СГЕ, оспорена, с повторна СГЕ.

От показанията на свидетеля става ясно, че търговското дружество „ИВИ – М 87“ ЕООД, макар да е било еднолична собственост и с управител свидетеля И. П. – М., то бившият ѝ съпруг Й. М. е имал пълномощно, с което изпълнявал дейността и функциите по управление на дружеството. И. П. – М. е работила на друга работа, на която Й. М. носел документи за подпис като тя е прочитала донесените документи. Потвърждава за наличие на договор между ЕООД и ответника за доставка на фураж, но не знае имало ли е редовни плащания, защото с дейността се занимавал Й. М.. При предявяване на процесния запис на заповед счита, че подписите за издател и първи авалист видимо не са нейни, приличат на нейни подписи под № 1 и № 2 за предявяване на записа на заповед. Няма спомен през 2018г. дали е подписвала запис на заповед /какъвто е посочен от вещото лице – графолог като сравнителен материал, получен от счетоводството на ответника/, а за 2020г. /без да уточнява кога точно през годината/ има смътен спомен, че на работата ѝ Й. М. носел документ за подпис, но не посочва какъв документ и дали е процесния запис на заповед, след което ѝ се обадил, че липсват още подписи, но свидетелката не излезнала повече от работа и не разписала нищо. Била на работа, когато М. носел документи за подпис /без да уточнява какви документи са ѝ носени и какво и кога е подписала/ като сочи, че М. се обажда по телефона и тя да излиза от офиса, където работи, за да ги подпише и разписвала донесените документи, от което съдът прави извод, че е съществувала практика Й. М. при необходимост да се подпишат документи на ищцовото дружество, да се обажда по телефона на свидетелката и тя да излиза от работа за подпис.

Свидетелката имала спомен „в случая“ /без да пояснява кой случай/ да е излязла от работа и да е подписала, след което отказала да излиза повече за разписване на каквото и да било и няма спомен да са носени други документи

като после започнали бракоразводни дела /които са от 2022г./.

От тези показания съдът не може да обоснове извода, че И. П. – М. говори за конкретния запис на заповед и положен подпис през януари 2020г., защото по никакъв начин не индивидуализира какви документи са ѝ донесени, кога, за какъв документ е отказала втори път да излезе. Фактът, че по делото ѝ е предявен процесния запис на заповед, по никакъв начин не го свързва с дадените показания, защото свидетелят не установява, че точно за този документ има спомен, кога, къде го е подписала, както и че точно за него втори път е искано да излезе и да подпише, но отказала. Заявява, че е подписвала документи пред офиса на нейната работа, което е плац пред офис, на крак, изправена, държала документите в ръка, когато полагала подпис.

Но в показанията ѝ няма никакви конкретни факти, свързани с процесния запис на заповед и времето на подписването му и от тях по никакъв начин не може да се конкретизира, че става въпрос за процесния запис на заповед, а не за друг или установена практика, поради което съдът приема, че от показанията на И. П. – М. се доказва само за съществуваща практика, докато е била ЕСК и управител, дружеството да се управлява и дейността да се осъществява от Й. М. с дадено пълномощно, а М. е работи в офис, и при необходимост, в работно време, Й. М. по телефона се е уговарял да дойде на работата, където свидетелката излизала и на крак подписвала донесените ѝ документи, ако можела.

Свидетелят не помни да има промяна в подписа ѝ преди и след брака и как се е подписвала, което е в противоречие със събрания от графолозите сравнителен материал от заявленията ѝ до Служба „Български документи за самоличност“ при МВР преди и след брака, в различни години в периода 2009г. – 2023г., от които ясно се вижда промяна в подписа и два варианта на полагането му, което е основание за критично кредитиране на показанията ѝ, на които следва да се дава вяра само при кореспонденцията им с останалия материал.

Изслушаната СГЕ на в.л. К. С., оспорена от ищците, и повторна СГЕ на в.л. С. Б., са изготвени въз основа обширен и подробен сравнителен материал на И. П. – М. от свободни образци от подписите ѝ от различни времеви периоди, както и въз основа предоставен от нея сравнителен образец от подписи и почерк. И двете вещи лица достигат до едни и същи изводи. Първият извод е, че И. П. – М. полага подпис с два основни варианта. Първият вариант е с начална буква „И“, шрихова част и вертикален параф, а вторият вариант е от букви „И“ и „П“, няколко дъговидни елемента и вертикален параф. Това се вижда ясно от снимковия материал на лист 120 – 121 от заключението на в.л. С. и на л.162 до л.164 от заключението на в.л. Б., където подписите в заявленията за издаване на документи за самоличност от 2008г., 2011г. и 2018г. са от първи вариант, а подписите в заявленията от 2022г. и 2023г. /след развода/ са от втори вариант.

Вторият общ извод на вещите лица е, че подписът на И. Д. П. – М. в записа на заповед за издател, е положен от посочения автор И. П. - М.. Вещите лица установяват пълно съвпадение по общи и частни признаци на подписите на М. като издател и свободните образци от подписи, които признаци са характерни, устойчиви и образуват индивидуална съвкупност, поради което приемат, че подписът за издател е положен от посочения за него

автор И. П. – М..

В неоспорената част в.л. С. установява, че И. П. – М. е автор и на подпис за авалист, както на подписите при предявяване на запис на заповед, а П. М. е автор на подписа за авалист № 3 и подпис № 4 при предявяване на запис на заповед.

По отношение на подписа на издателя на запис на заповед в.л. К. С. е констатирал при визуален оглед и микроскопско изследване, че върху първоначалния подпис има преповтаряне на първоначалния подпис. Преповтореният подпис е положен с по – тъмен син цвят на химикалната паста. За подписа на авалист под № 1 има положен подпис със син цвят на химикалната паста и до него има повторен, дублиран, подпис с по – тъмен цвят на химикалната паста. Дублиране на подписите чрез полагане на втори подпис до първия вещото лице установява при другите два подписа под № 2 и № 3 за авалист и под № 3 и № 4 при предявяване на запис на заповед.

В съдебно заседание в.л. С. обяснява, че е изследвал подписа на издателя за имитация, но не е намерил признаци за имитация на подпис, които са: забавяне на темпа при полагане на подписа, прекъсвания, спирания, докато повтарянето на подпис не е признак за имитация. Има разлика при полагане на подпис „на крак“ или на маса, т.е. каква е подложката, при което ще има различие в структурата на щрихите.

В.л. Б. е изследвал подписа за издател при визуален оглед с увеличение до 15х и също установява наличие на елементи от транскрипцията на бледо – сини щрихи, изпълнени със слаб натиск и паралелни на основните щрихи на подписа. ТакИ. данни констатира и за подпис № 1 на авалист. При проследяване на посоката, последователността и формата на движение на химикалните щрихи констатира, че това са паралелно разположени контури на два подписа, изпълнени с различен натиск и с леко разместване по вертикала и хоризонтала. В съдебно заседание обяснява, че това не може да се приеме за прекъсване и дописване, защото вървят паралелно на тях, спират и не може да се разбере дали се припокрИ.т, но основните щрихи на транскрипцията на подписа са изпълнени без спиране и без прекъсване от такИ., които да се влияят от тези допълнителни щрихи. Диференциацията между силния и слабия натиск в подписа не е голяма, разликата е незначителна. Не може да се приеме, че това са рефлекторни щрихи. Размерът на подписа на издател е по – малък и сбит в сравнение с останалите подписи. Няма признаци на имитация. Движението на изписване е бързо, няма спиране, няма прекъсване, няма дописване, няма присъединявания, нито има някаква лека колебливост при изписване на подписа, поради което признаци на имитация липсват.

В.л. Б. е изследвал и химикалните пасти на положените в запис на заповед подписи, при което установява съвпадение по цвят, нюанс и интензитет на луминисценцията на щрихите на подписите под № 1 за авалист и под № 1 при предявяване на запис на заповед и под № 2 на физическото лице. Луминисценцията на щрихите на подписа на издателя се различават съществено по цвят и интензитет от останалите три подписа, поради което приема, че подписът на издателя и останалите три подписа на И. П. – М. са изпълнени с две химикални пасти с различни физико – оптични свойства. В съдебно заседание пояснява, че подписът на издателя е изпълнен с химикална

паста, различна от останалите и по ширина на щрихите, и по натиск, и вероятно по химически състав поради различната му луминисценция. Подписът на издател не е положен по едно и също време с останалите подписи в записа на заповед. Останалите три подписа на И. П. – М. са почти еднакви, изпълнени са с много кратък интервал от време, с една и съща химикална паста и наподобяват почти една и съща транскрипция, докато подписът за издател е изпълнен на друг етап като не може да се каже дали е по – рано или по – късно.

С оглед изслушания свидетел и изнесените данни от двете СГЕ и дадените от вещите лица С. и Б. обяснения и пояснения, съдът приема, че ищците не провеждат пълно и главно доказване на оспорването, поради което то не е успешно. Съгласно чл.193 ал.3 от ГПК, тежестта за доказване на оспорването лежи върху ищците, които следва да проведат главно, пълно, безсъмнено и еднозначно установяване на твърдението си, че положеният подпис за издател на записа на заповед не е изпълнен от И. П. – М.. Не е достатъчно да се въведе съмнение, колебание или индиция за факта кой, кога и при какви условия е положил всъщност подписа, а трябва, без каквото и да е колебание, да се докаже твърдението, което те не сториха. Показанията на свидетелката П. – М. не съдържат конкретни факти за процесния запис на заповед кога, къде и при какви условия ѝ е предоставен за подпис и тя къде и какво е подписала или не е подписала в него. Свидетелят изнесе общи данни каква е била установената с Й. М. практика – да ѝ се обаждат по телефона на работата и да ѝ носи за подпис документи, когато е необходимо, но не каза нищо конкретно и точно за процесния запис на заповед. Същата заяви, че „видимо“ подписа за издател и авалист не е нейния, а не, че на 20.01.2020г. или преди или след тази дата тя не е положила подпис за издател върху записа на заповед, както и къде и кога е положила другите подписи под № 1 и № 2, които приличат „на мои“ и при какви обстоятелства. Тези оскъдни данни, съотнесени с графологическите експертизи, констатиращи паралелни бледи щрихи, изпълнени със слаб натиск и паралелни на основните щрихи на подписа, който е положен с химикална паста, различна от химикалната паста на другите подписи на И. П. – М., не провеждат главно и пълно доказване на оспорването, нито успяват да въведат някакво съмнение в тази насока, което не е достатъчно. Напротив, и двете вещи лица с категоричност установяват, че положеният от П. – М. подпис за издател и авалист съвпада по общи и частни устойчиви, трайни и характерни признаци със свободните образци от подписите ѝ както преди 2020г., така и след тази дата, с което обосновават извода си, че подписът е положен от посочения автор. В този подпис и двете вещи лица не констатираха характерни за имитацията признаци, защото няма прекъсвания, накъсвания, забавяне на темпа и други подобни. Наличните по – бледи щрихи не оценяват като имитационни белези и те не се отразяват на щрихите на парафа, които са с натиск, без прекъсване, с бърз обработен темп.

Доводите на ищците в писмените бележки в тази насока не могат да се споделят като те не са аргумент за категоричност на събрания доказателствен материал. Визуалното сравнение на оспорения подпис с положените от М. подписи в заявленията за издаване на документи за самоличност и предоставения експериментален сравнителен материал от нея говори за обоснованост, задълбоченост и компетентност и на двете експертизи. Няма

основание да се даде вяра на аргументация, почИ.ща на изолирано тълкуване на показанията на свидетеля и личното възприятие на оспорения подпис.

С оглед горното съдът приема, че записът на заповед е подписан от посочения в него издател и доводите на ищите в тази насока касателно порок на ценната книга са неоснователни.

Представеният документ обаче не е ценна книга и не проявява менителничен ефект. Основателно е второто възражение на ищите, че в него са посочени два падежа, в нарушение на чл.486 ал.1 от ТЗ във вр. с чл.537 във вр. с чл.535 и чл.536 ал.1 от ТЗ, поради което е налице хипотеза на нищожност по смисъла на чл.486 ал.2 във вр. с чл.537 и чл.536 ал.1 от ТЗ. Видно от документа е, че в неговия горен десен ъгъл е изписано „Падеж: на предявяване 15.07.2020г.“. В текста на записа не се съдържа друго волеизявление на издателя за падеж, освен цитирания израз. Следва така посочения падеж да се прецени отговаря ли на чл.486 ал.1 от ТЗ с оглед формалния характер на документа и строгото изискване падежът да се определи само по един от начините, изброени императивно и изчерпателно от закона. Съдът приема, че изписаният падеж не отговаря на изискването на чл.486 от ТЗ, защото сочи два падежа: „на предявяване“ по смисъла на чл.486 ал.1 т.1 от ТЗ и на определен ден „15.07.2020г.“ по смисъла на чл.486 ал.1 т.4 от ТЗ. Двата израза стоят един до друг след думата „падеж“ без никакви други прибавки, уточнения, пояснения и т.н. Чрез двата изрази са посочени два отделни възможни начина на определяне на датата на плащане по смисъла на закона, но той /законът/ не позволява кумулирането им, поради което едновременното им изписване нарушава формата на ценната книга, защото води до неяснота кога трябва да се плати – когато документът се представи на платеца или точно на 15.07.2020г.

Съдът приема, че първият израз „на предявяване“ не е натоварен със смисъла на чл.491 от ТЗ, че документът трябва да се даде, предаде, предяви, за да се плати, защото е изписан отделно от изявлението на издателя, стои ясно срещу думата „падеж“, като, видно от текста на записа е, че в него има волеизявление за безусловно и неотменимо задължаване за плащане „на заповедта“ на ответника, поради което не може да се допусне смесване и друго тълкуване.

В горния смисъл е трайно установената последователна практика на ВКС за нищожност на запис на заповед при два посочени падежа. Така: Решение № 201 от 2.08.2018 г. на ВКС по т. д. № 1703 -2017 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Костадинка Недкова; Решение № 96 от 28.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 1907-2016 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Людмила Цолова , където е казано „когато падежът в записа на заповед не е определен по начин, който не буди съмнение коя от хипотезите на чл. 486, ал. 1, т. т. 1-4 ТЗ е избрал издателят му /например при поето задължение за плащане при предявяване и едновременно с това е посочена дата/ съдът е длъжен да приеме менителничния ефект за нищожен, като приложи разпоредбата на ал. 2 на чл. 486 ТЗ, вместо да тълкува каква е била действителната воля на издателя.“; Решение № 77 от 14.08.2015 г. на ВКС по т. д. № 1156 -2014 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Радостина Караколева; Решение № 168 от 7.11.2013 г. на ВКС по т. д. № 678-2012 г., I т. о., ТК, докладчик председателят Никола Хитров; Определение № 211 от 16.02.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 729/2010 г.,

II т. о., ТК, докладчик съдията Мария Славчева и Определение № 749 от 23.12.2009 г. на ВКС по ч. т. д. № 857-2009 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Росица Ковачева.

Нищожността на записа на заповед по смисъла на чл.486 ал.2 от ТЗ във вр. с чл.536 ал.1 от ТЗ важи както за издателя, така и за авалистите. Липсва ценна книга със съдържание, което да отговаря на чл.535 във вр. с чл.486 ал.1 от ТЗ. Формалността на изявлението и неговите реквизити, предопределящо възникване на валидно обещание да се плати, липсват както за издателя – платец, така и за авалиста. От външния вид на записа на заповед следва безусловно и непротиворечиво да е ясно кога, къде и на кого трябва да се плати посочената в документа парична сума. След като от съдържанието се поражда съмнение кога трябва да се плати, в случая, това съмнение се отнася за всички задължение по документа лица, а не само за издателя. Аргумент, че тази нищожност важи и за авалиста, независимо от самостоятелността на менителничното поръчителство спрямо задължеността на издателя, е правилото на чл.485 ал.2 от ТЗ, според който задължението на поръчителя е действително и когато задължението, за което е дадено, е недействително по каквато и да било причина, освен поради недостатък във формата, което в случая е налице, защото посочване на падеж, различен от законово допустимия, чрез кумулирани на два възможни начина на определяне на датата, когато трябва да се плати, касае порок във формата.

Поради това следва предявеният иск да се уважи. Въпреки че ответникът въвежда твърдение за обезпечителен характер на документа по повод каузални правоотношение с „ИВИ – М 87“ ЕООД по продажба на фураж, то каузата не се доказва по делото. Ответникът, при негова тежест, не установи с никакви документи твърденията си за сключен писмен договор, който е обезпечил с процесния запис, доставен по него фураж и издадени за това фактури и стойност на остатъка на дължимата цена. Но дори да го бе сторил, пряк предмет на иска е съществува ли или не действително задължение в размер на 85 000лв. по запис на заповед, който, след като е нищожен, не може да обуслови изследване на кауза и дълг по нея / Решение № 201 от 2.08.2018 г. на ВКС по т. д. № 1703-2017 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Костадинка Недкова/.

При този изход на делото на ишците се дължат доказани разноси от 4 740лв. за държавна такса и платени депозити за вещи лица разделно, което е по 2 370лв. за всеки един от тях. Документирано е в двата представени договора за правна защита уговорено и платено изцяло възнаграждение от по 7 850лв. за всеки ищец, за което ответникът прави възражение за прекомерност. Възнаграждението е изчислено над минималния размер по НМРАВ, който е 7 450лв. за всеки ищец, защитаващ се срещу вземане от 85 000лв. или 8.76 % от материалния интерес. По делото са проведени три съдебни заседания по събиране на доказателства в производството по чл.193 от ГПК. Въведените с исковата молба доводи и аргументи по защитата на двамата ищци са идентични, съответно извършените процесуални действия са общи за тях. Делото не е с висока правна сложност, налице е фактическо усложнение по повод оспорването. Следва да се отчете материалния интерес, срещу който ишците се защитават. Съвкупната преценка на тези данни

обосновава извода за уважаване на искането на ответника да се присъди възнаграждение съобразно НМРАВ.

Мотивиран от изложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.124 ал.1 от ГПК, че „ИВИ – М 87“ ЕООД ЕИК 204880945 със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Надежда“ № 6, ет.2, в качеството си на издател, и П. В. М. ЕГН ***** от гр. ***, в качеството си на авалист, двамата със съдебен адрес гр. ***, чрез адв. С. И., не дължат на „АМИКО А“ ООД ЕИК 202057870 със седалище и адрес на управление с. Белозем, община Раковски, област Пловдив, Фуражен цех, със съдебен адрес гр. ***, чрез адв. Г. В., плащане на 85 000лв. по запис на заповед, издаден на 20.01.2020г. в с.Белозем, община Раковски, Фуражен цех, от „Иви-М 87“ ЕООД ЕИК 204880945, авалиран при условията, при които задължението е поето, от П. В. М. ЕГН ***** , с падеж: на предявяване 15.07.2020г., предявен на 31.07.2020г.

ОСЪЖДА „АМИКО А“ ООД ЕИК 202057870 със седалище и адрес на управление с. Белозем, община Раковски, област Пловдив, Фуражен цех, със съдебен адрес гр. ***, чрез адв. Г. В., да плати разделно на „ИВИ – М 87“ ЕООД ЕИК 204880945 със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Надежда“ № 6, ет.2, и П. В. М. ЕГН ***** от гр. ***, двамата със съдебен адрес гр. ***, чрез адв. С. И., сторените по делото разноски в общ размер на 19 640лв., което е по 9 820лв. на всеки един от тях.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд гр. Пловдив с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____